

Bűnös szerelmek – Egy úrileány vallomásai

NAGY IRMA

Sem vádolni, sem kioktatni nem akarok senkit és csupán a magam megnyugtatósára írom le, hogy a mi úgynevezett előkelő szülőinknek fogalmuk sincs arról, mint kell felnevelni a gyermeket, különösképpen a leányt. Talán abszurdum, de úgy van, hogy a mi gazdag lányainknak a testen és lelken kívül még egy testük van, amit nem ismernek. Anya, nevelőnő, iskola, társaság művelik a lelket, nagyon is kiművelik, a pénz, a szeretett gondoskodás, a hiúság, az ízlés ápolják, szépítik, öltöztetik az egyik testet, de a másikkal, nem az ember, hanem a „nő” testével elfelejtene törődni. [...]

[...]

Töprengtem, gondolkoztam és nagyon különös érzéseim támadtak. Ilyesmit még sohasem éreztem. A fejem zúgott, zakatolt és valami sajátságos melegség futott rajtam keresztül. Nem tudtam hova tenni a lábaimat, a karomat, a fekvés sehogy sem esett jól és valósággal átizzadtam. Ledobtam a takarót és megrapogattam magam, olyan jól esett testemnek az izzadságos kéz simogatása.

Mi történt velem? Kiugrottam az ágyból, ledobtam magamról mindent és a nagy állótükör elé álltam. Néztem, vizsgáltam az alakomat. Néztem, vizsgáltam a hajlásokat, a domborodásokat, lebontott hajammal betakartam magam, majd hátraszegtem a nyakamat és gyönyörködtem testem különöségei változataiban.

Ebben a pillanatban érdes, kemény hang ütötte meg a fülemet. A szomszéd szobában az öcsém házitanítója érdeklődött a tanítványa irányt. Az ajtóhoz osontam és hallgatództam.

– Tessék várni, még alszik – felelte a szobaleány és magára hagyta.

Forgott velem a világ. Kimagyarázhatatlan esztelenséggel jött ki ajkamon a szó:

– Forrai úr!

Az ajtó kinyílt és a nevelő lépett be. Zavart volt, amikor rendetlen szobámat meglátta. Én a kályha mögül lestem az arcát. Gondozatlan, szép fiú volt. Magas, szikár, feketeszemű, tüzes pillantású. Vastag, piros, duzzadt ajkai mintha láthatatlan alakot csókoltak volna. Néhány bátortalan lépést tett előre, aztán épp megfordulni akart, mikor eléje ugrottam. Nem tud-

tam, mit csinállok. Nem éreztem, hogy teljes meztelenségemben mégsem szabadna férfi előtt mutatkoznom. Nem tehettem mást, az előző éjjel és az álmok megrontottak.

A nyakába ugrottam és odavonszoltam a kerevetre. Megláttam arcán az ijedelmet és a lehetetlen helyzet félszességét, erőszakoskodásom alól azonban nem tudott menekülni. Szemmel láthatólag bágyadt nézése akaratlanságba, az arca elfehéredett és remegett, nagyon remegett. Szólni akart, ajkammal lefojtottam az ajkát. Ki akart bontakozni a karjaim közül, nem engedtem. Sohasem hittem volna, hogy ennyi erőm van. Belekényszerítettem az őrjöngő csókolásba. Megszédítettem a józanságát, megbomlasztottam az erejét és belekényszerítettem az ismeretlen kérdések megfejtésébe... megindítottam a harcot a nagy ismeretlen, a férfi ellen! [...]

Vizsgálni kezdtem magam, az egészségi állapotom és arra a megdöbentő eredményre jutottam, hogy a könnyelmű szeretkezésnek áldozata lettem. Az édesanyám könyvei közt rejtett füzetekre találtam. Mohón olvastam a vádló sorokat és halványságom tanúskodott mellette napról-napra, hogy beteg vagyok. Szimptomákat kutattam és találtam. Rettenetes lelki vívódások közepette éltem. És szólni nem mertem senkinek, inkább az öngyilkosságra gondoltam mindennel, mindenkivel és vártam a halált. [...]

A vérem hajtott. És ez a szép test, mely ezt a vért átfogta. Voltak álmaim, amikor ott láttam magamat epedő, kínlódó férfiak sorában. Uralkodtam rajtuk és sanyargattam őket. Megölttem minden vágyukat, elszáritottam testüket, aztán kidobtam őket az utcára, hogy mint koldusok verekedjenek az én szerelmemért.

Mindez kétségbe ejtett és elgyönyörködtetett. És ahelyett, hogy céljaim útján előre mehettem volna, íme most azelőtt a veszedelem előtt állottam, hogy korlátozni voltam kénytelen a szabadságomat. Az intézetben való bennlakás hátrányával tisztában voltam. Benn fogok élni a négy fal között, fokozott fegyelem alatt, leányok, csupa leányok között. Már előre is megundorodtam nyávogós hízelgésüktől.

Mindegy, aminek meg kellett lenni, az ellen hiába is harcoltam volna. Ám ha még olyan csúnya képet festettem is magamnak erről a rabságról, csalódtam. Az első napokban talán kellemetlenül éreztem magam az új helyzetben, nagyon hamar megszoktam azonban a kellemetlenségeket és kedvezményeket, amikkel az intézet vezetői elhalmoztak. Ezenkívül egy igen okos és kellemes leány jutott szobatársamul. Szabadidőmet szívesen megosztottam vele és mondanom sem kell talán, legtöbbit a férfiakra és a szerelemről beszélgettünk. [...]

Valami ócska szentimentális darabot adtak. Fehér darabot, mi azonban ki tudtuk hámozni ebből a pikantériát. Eleinte hűvösen néztük az ifjú pár



„Bakfisok közt”
Kis élelapp, 1908. október 18–25. 21. sz.



Júlia és a nők. Rézkarc-illusztráció
H. és é. n.

bogozódó szerencsétlen szerelmét és forróságra csak igen lassan hevültünk. Lopva néha a barátnőmre tekintettem, láttam, halvány arca mint pirosodik, szeme mint lesz csillogóbb, és ha nem is a színpadon történtek, a társnőm hevülése engem is felizgatott. Éreztem magam mellett a visszafojtott sóhajokat, a hevülő fiatal testet és az úgynevezett nagyjelenetnél már görcsösen fogtuk az egymás átizzadt kezét. Fürtös fejét a vállamra hajtotta, vékony blúzomon keresztül éreztem meleg, forróságos lehelletét. A darab most már alig is érdekelt tovább. Akaratlanul közeledtünk egymáshoz, mintha összenőve ültünk volna. [...]

Idegesen dobtuk le magunkról a finom, új ruhát, sietve bebújtunk az ágyba – egymás mellé. Mélységes csend volt körülöttünk, amit néha-néha kocsizörgés zavart meg. Ilyenkor felriadtunk és félénken vontuk el egymás elől véresre serkedt ajakunkat...

A hajnal áruló világossága úgy talált ott meg bennünket az egymás elfaradt karjában. [...]

Jól van ez így. Az erény köntösében járhatok az emberek előtt, bátran nézhetek mindenkinek a szemébe és azt hiszem, az álszemérmest kitű-

nően tudom adni. Szinte tetszelgek magamnak ebben a szerepben. Milyen neveltségesek is az emberek! El se hinné az ember. Itt jár közöttük a világ legromlottabb lánya, és nem mernek hozzám férkőzni még gondolatban sem. Pedig a gondolatbéli vétkezés sem utolsó gyönyör.

Milyen remek dolog elképzelni az egyik vagy másik férfival megköthető viszony titokzatosságait. Itt van például a sógorom. Már nem fiatalember, de férfi tetőtől-talpig. Erős, napbarnított arcú, gazdálkodó ember. Csupa izom és acélosság. Impozáns megjelenésű, bátor nézésű hím. Kár, hogy a nővérem olyan beteges, vézna, törékeny asszony, akit, mint hallottam, eltiltottak a házaseset örömeitől.

Sajnálom Istvánt. Forró vágyainak bizonyára nehezen keres kielégülést, parasztmenyecskék vagy más veszélyes kalandok után futkos, és mindezt még titkolnia is kell. Különben nem tartják jellemes, komoly embernek. Nem hallottam róla ilyesmi rosszat, de fel kell tételeznem, hogy megteszi. Tudom magamról, hogy az egészséges vérnek megvannak a jogai és ezen jogok megcsorbítását nem tűri. [...]

A sógorom lassan mellém húzódott. Alattomosan, nesz nélkül, hogy észre ne vegyem. Durva, állatias vonások ültek ki az arcára, a szeme különös fényben csillogott, nem tudtam tovább nézni. Lehunytam a szememet.

Forró csók zárta le a sóhajtásomat. Két erős kar ölelt át és tartott fogva a szeretkezés örömeiben. Felettünk valahol egy kis madár fütyült hízeltgő nőtát a párjának, csipogva kergette ide-oda, míg mi öntudatlanul megfelledeztünk mindenről, ami okos és hozzánk illő lett volna.

A lánc elszakadt, a szenvedélyek felszabadultak, én sem tehettem róla, a sógorom se. Mindketten a házasság rózsalánca nélkül voltunk kénytelenek az élet örömeit keresni... [...]

És így élek most is az én barátnőm házában. Idegen világban az erény leple alatt a legocsmányabb bűn oltárán áldozván. Férj és feleség közé ékelődtem és gyönyörűsége vagyok mind a kettőnek. A férfi az én szeretőm és az asszony szeretője én vagyok. Ki vet rám ezért követ? Aki életem utolsó néhány évét végigszemlélte, sajnálni fog, nem átkozni.

Egyebet nem tehettem és nem is tehetek ellene – sírok.

Megsiratom a mámor legelső perceit, azokat az észveszejtő pillanatokot, mikor a természet először nyilatkoztatja meg bennünk a nőt.

Megsiratom az öntudatlan ballépések óráit, mert rettenetesek a következményei.

Magányos órákon síró dalokat írok az én nagy lelki nyomorúságomról, dalokat, amikből a tisztaság utáni vágy zokog fel.

Elnézem sokszor a fiatal, kacagó lányokat és sírásra torzul az arcom. Magam előtt látom selymes, fiatal testüket, érlelődő melegüket és sajnálom a bűnös jövőt, melynek eléje mennek.

Tiszták, mint én voltam, és megcsúnyulnak a szerelem égő tüzeiben.

Mind elvész, mind elpusztul.

A nő hivatása elepedve vagy elhasználva pusztulni el.

Aki még tiszta, énrám nézzen és ha tud, forduljon meg egyenesnek képzelte útjáról.

Aki már elbukott, sírjon velem együtt.

Sírjunk együtt és imádkozzunk együtt...

(Budapest, Magyar Könyvkiadó, 1908)

Julia és a nők

Ez a mű mint kézirat kizárólag gyűjtők részére készült kétszáz példányban, melyek elkészülte után a szedés és a kövek megsemmisítettek.

1888 június.

Nyolc éves volt, amikor édesatyját, a zuáv-kapitányt egy arab felkelés elfojtása közben megölték. Anyjával, C-i kastélyukba költöztek akkor: az anya idejét gyermeke nevelése és a festőművészet között osztotta meg. Tehetségét, úgy látszik, atyjától örökölte, akinek vadászcímerai és kutyaképmásai annak idején igen népszerűek voltak. Egész sereg kép maradt utána.

V. asszony számára nagy lelki gyönyörűség volt felfedezni Juliában a lapangó tehetséget. Még egészen apró gyerekkorában rajongott a képekért: születésnapjára mindig festéket és ecsetet kért – a színek válogatásaiban pedig már igen korán feltűnt ízlése és hozzáértése.

A mindennapos déli sétán kívül, ami Julia testi fejlődéséhez kellett, ritkán hagyták el a házat, néhány apaági rokont meglátogatni – az anya algír nő volt, nem volt itt atyafisága. Legszebb óráikat a műteremben töltötték. Elkészült Julia arcképe: V. asszonynak nem nagy fáradságába került elragadóan szép és üde gyermeket alkotni a képen, ha csak hűségre törekedett modorában. Mert elragadóan szép volt a kislány, fejlett, izmos és mégis lágy. Fekete szemei, sötét gyémántok, mintegy fénybe burkolták alakját – volt benne valami idegenszerű –, valami, ami vonz és egyben nyugtalanít.”